

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiæ, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

XXIV. Veni dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis. Cant. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

ejus gloriæ, quam ex illis parvis nostris intentionibus extrahes, & quam à te desiderare obligati sumus.

Concede mihi igitur mi Deus ! adspirare ad hanc felicitatem, & à te exorare ut jungas tuas benedictiones conatibus meæ debilitatis, ut ponam meas intentiones in talem statum, in quo possim sperare, quod in æternum honoraberis. Quid enim mihi est tempus, quid ipsa æternitas, si nihil sum coram te?

REGULA VIGESIMA QUARTA.

Veni dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.
Cant. 7.

PARAPHRASIS.

Major pars hominum, qui se mutuo amant, & qui non sunt in pace, quam dum simul vivunt, & se mutuo possident per communicationem
16 *suarum*

suarum cogitationum & intentionum, sibi saepe invicem dicunt sequentia verba: Relinquamus urbes, egrediamur in agrum, commoremur in villis.

REFLEXIO.

Verum est quod apparere in magno mundi theatro & ibidem cum dignitate exercere officium in Regimine aut tribunali Justitiæ sit status vitæ, in quo sunt aliquando momenta felicia, sed sapius tristes dies, & quasi semper tædiose necessitates, displicentias & tædia habendi.

Dum post sex aut septem horas transactas in Aula & laboribus, corpore & spiritu lassus redis domum querens quietem, quanta supplicantium multitudo te ad portam domus tuæ expectat, ut tibi loquatur, & sequatur te ad triclinium & cubiculum usque, rogans unusquisque illorum pro uno momento patientiæ & audientiæ, dum eodem tempore cor tuum pariter rogat pro aliquot momentis respirationis, quam

tamen

Confilia
Sapiaentia
DIII
1711

tamen non potest obtinere? Quid omnia hæc sunt, quàm vita hominis exulantis in propria domo, & exulantis ab eo, quod sibi est charissimum in mundo?

Nota quod penes nostram propriam & particularem personam habeamus tres alias personas nobis quodammodo identicè conjunctas, & quas sentimus tam præsentem nostro cordi, quàm nostræ vitæ; volo dicere nostram familiam, nostros intimos & fideles Amicos, & supra eos omnes, Deum, nostrum Creatorem & omnia.

Taliter transigere dies integros procul ab istis nostris pretiosis conjunctis, non videre à manè usque ad noctem circa nos alias, quàm personas incognitas, importunas & insupportabiles, & homines qui non habent aliam curam & aliud negotium, quàm nos tormentandi & nos persequendi; quid hæc omnia sunt, dico adhuc unâ vice, quam vivere in vero exilio?

Sed quale remedium contra has crudeles importunitates, quale medium respirandi ad minimum per ali-

quot dies, quàm illud quod natura invenit, & Cœlum nobis jam à longo tempore inspiravit, hoc est sumere fugam, & habere in villis unam solitudinem, ad quam possimus fugere, & illuc nobiscum accipere illas personas inseparabiles, quas nostri oculi quærunt, & quas cor nostrum requirit, dum ab illis separati sumus. *Veni dilecte mi.* dicit Uxor Marito, dicit filius Patri, dicit Amicus suo vero Amico, dicit homo sapiens sibi simili, dicit Anima devota suo Deo. *Veni dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.*

Hic est effectus hujus felicis solitudinis, ubi tua familia ad te pertinet, & tu ad illam, & ubi nullum aliud habes negotium, quam illam videndi, & satisfaciendi lamentationibus tuæ excellentis qualitatis, cui hanc debes justitiam. Ibi sentis te iterum renasci per possessionem tot amatarum personarum, & per reditum tuæ propriæ vitæ, quæ tibi videbatur perdita in labyrintho negotiorum publicorum, ubi inveniuntur ubique

bique viæ, exceptâ illâ per quam egrediendum, & ubique personæ exceptis illis quas quærimus. *Ubi omnia nisi tu: Sed quid omnia sine te?*

Confitearis, quod probes in hoc gratioso secessu veritatem ejus dicti, quod pronuntiavit quædam magna persona, quæ hoc ultimo sæculo in Galliis emicuit, quod nempe talis homo, quem Coelum cum bona Uxore & prolibus beavit, sit in domo sua positus ad altissimum gradum honoris, ad quem ambitio aspirare valeat, & quod non sit suavius aut gloriosius Officium, quàm regere & amare in pace id quod aliquis debet amare, & id quod perfectè amat.

In hac ipsa solitudine revera possides tuum Amicum. Omnes horæ, tempus, & vita ejus sunt pro te tam bene quam pro illius persona. Ibidem dum in tuis obambulationibus & anfractibus hujus sylvestris solitudinis conversaris cum Amico, & unus alteri communicat suas reflexiones supra veritates morales historicæ aut politicæ doctrinæ,

na,

nae, & sentis quod tuae cogitationes sint ad mentem tui Amici, & quod sibi complaceat, & quod tibi pariter placeat ejus responsum, causam habetis vobis hoc celebre dicendi Complementum duorum antiquorum Confidentium. *Alter alteri theatrum sumus.* Ego sum tuum & tu meum theatrum. A te audiri, & absque fuce & adulatione laudari, mihi est major honor, & incomparabiliter suavior complacencia, quam laudari super theatro in aliquo Conventu publico, vel in aula Regum, aut in aliquo alio loco & tempore per panegyrim celebrium scriptorum. *Alter alteri theatrum sumus.*

Gaudium hujus felicitatis consummatur, dum post tales seriosos discursus frueris libertate te recreandi per discursus ad hoc adaptatos, & aperiendo unis alteri suam animam, facitis apparere omnia oblectamenta risus & jocosum, quae familiaritas conversationis cordis ad cor repullulare facit.

Ibidem recordamini ejus pulchri dicti Ciceronis ad Amanuissimum suorum Amicorum:

eorum : *Unam tecum apricationem in
Lucretius tuo solo malim, quam ista omnia Regna.*

Juro tibi mi clarissime Attice, quod malim aliquod parvum cubiculum apud te in tua domo campestri, quam omnia regna ad quæ aspirant Duces nostrorum exercituum.

Denique anima Christiana, in hac eadem solitudine hanc habes complacentiam, quod tu ipsam perfectè possideas ; ad quam complacentiam incessanter adspiras inter curas & intricaciones tui officii quod exerces. Sed recordare quod certissimus modus te ipsum bene possidendi sit, esse perfectum cum Deo.

Veni dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.

REGULA